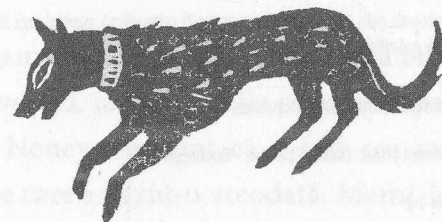

TWISTER

JULIETTE FORREST

carusel
books

În memoria lui Pete

TWISTER

ISBN: 978-606-94574-1-2

Ilustrații originale: Alexis Snell

Traducere: Daniel Eberhat

Tehnoredactare: Carusel Multimedia

Corectură: Rodica Crețu

Titlul original: TWISTER

Text Copyright © Juliette Forrest, 2018

Illustrations Copyright © Alexis Snell, 2018

First published and licensed by Scholastic Ltd.

Copyright © 2018 Carusel Books pentru prezenta ediție în limba română.

Toate drepturile rezervate

Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Forrest, Juliette

Twister / Juliette Forrest ; trad.: Daniel Eberhat. - București :

Carusel Books, 2018

ISBN 978-606-94574-1-2

I. Eberhat, Daniel (trad.)

821.111

Carusel Books este un imprint al Carusel Multimedia S.R.L.

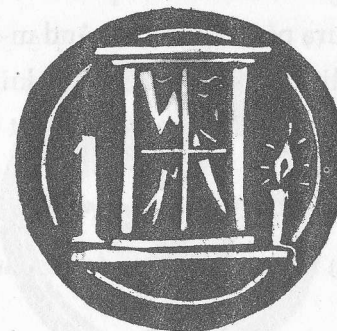
www.caruselshop.ro

Distribuție prin Editura Univers

www.edituraunivers.ro

Tel: 021.315.33.07; 0738.4744.00

e-mail: comenzi@edituraunivers.ro

Când am venit eu pe lume, cerul era brăzdat de străfulgerări verzui, iar geamurile păreau crăpate în lumina lor. Tușa Honey s-a jurat că a fost cea mai groaznică furtună pe care a văzut-o vreodată. Mami, la rândul ei, a povestit că în timpul travaliului, între contracții, număra țiglele care zburau prin dreptul ferestrei. Iar când a început să blesteme din cauza durerii, vântul i-a dus cuvintele colorate peste mări și peste țări.

Tati făcea ture după ture după ture pe hol. Mami țipa, vântul vâjâia și tunetul bubuia. Și când vârfurile copacilor îndoiți de furtună au atins pământul, am apărut eu.

Tati a intrat grăbit să o sărute pe Mami. Mi-a povestit că a zâmbit cu gura până la urechi când m-a luat în brațe. Eu m-am zvârcolit atât de tare în brațele lui, că m-a numit Twister¹. A fost o tornadă care i-a alungat orice urmă de culoare din păr.

Trebuie să fi făcut eu ceva care să-l fi speriat rău de tot, pentru că nu l-am mai văzut de șase luni, trei zile și patru ore.

¹ Tornadă, în limba engleză

Tușa Honey mi-a zis că dispariția lui Tati i-a frânt, pur și simplu, inima lui Mami. Cred că și tu te-ai simți rău dacă ți-ar face cineva inima bucăți.

Tati zicea că Mami avea cel mai frumos zâmbet din Culleroy. Înainte ca el să ne părăsească, ea obișnuia să fredoneze mai ceva decât pășările cântătoare. Acum însă e tăcută ca o umbră. Îmi dau totuși seama întotdeauna când Tati e prezent în gândurile ei: Mami e cu mine în cameră, dar se află, totodată, în cu totul altă parte. Tușa Honey a zis că e imposibil ca cineva să fie în mai multe locuri în același timp. Dar eu cred că se înșală în privința asta.

Odată, când am încercat să mă furișez pe lângă căinele meu, Point, fără să-l trezesc, am auzit-o pe Mami plângând. Am tras cu ochiul prin deschizătura ușii. Tușa Honey îi spunea lui Mami că nimic din ceea ce ar fi spus sau făcut ea nu l-ar fi putut îndepărta pe Tati, pentru că el ne iubea mai mult decât orice pe lume. Cred că și Mami se învinuia pentru dispariția lui.

Eu sunt copia fidelă a lui Tati. Cu excepția faptului că părul meu nu e alb. E blond-roșcat. Am, ce-i drept, ochii lui albaștri, mai albaștri decât albastrul. Dar el nu are, ca mine, o strungăreață între dinții din față, printre care să fluiera. Pe asta am moștenit-o de la Mami.

Am învățat foarte repede să merg. Când am putut să alerg, Mami, Tușa Honey, Tati și Point mă fugăreau iar și iar de jur-împrejurul fermei. Râdeam în hohote. Făceam găinile să zboare și făceam caii să zboare. Făceam chiar și porcii să zboare. Când Tati mă prindea, mă arunca în sus și puteam atinge raiul. Uneori ajungeam atât de sus, încât credeam că o să mă lovesc cu capul de soare.

Mami a hotărât să nu mă trimită la școala din Culleroy. Știa că aveam atenția și concentrarea unei gâze curioase, așa că m-a scos în natură, să învăț despre culori, și forme, și plante, și animale. Și când m-a învățat ortografia, obișnuiam să citim povești, cu voce tare, la umbra

merilor. Tati se oprea uneori să vadă de ce chicotim. Aritmetica nu era însă prea amuzantă. Să urmăresc cocoșul negru care se învărtea pe acoperișul hambarului, pe Tati care lucra pământul sau norii care jucau leapșa în înaltul cerului era infinit mai interesant.

Norii erau grozavi. Le puteam vedea chipurile. Uneori se transformau în sirene sau în dragoni sau în cranii sau în lebede. Și îmi plăcea cât erau de sensibili. Își schimbau culoarea când erau triști și apoi plângeau. Mi-ar plăcea ca eu și Point să petrecem cândva o zi pe unul dintre ei. Și, când vom fi obosit de atâta țopăit încoace și-ncolo, ne vom opri să admirăm pământul care se așterne sub noi în timp ce plutim.

Mami nu mă mai învață ortografia sau aritmetica. Nu de când Tati s-a făcut nevăzut. Într-o dimineață, la puțin timp după dispariția lui, când ea era încă în pat și Tușa Honey se dusesse la câmp să planteze semințele, eu și Point ne-am furișat afară să vedem dacă nu cumva îl putem găsi. Point a alergat drept spre un tufiș și a început să-l adulmece. Dar, în loc de Tati, a găsit un vechi porumbel din lemn. Apoi am întărâtat furnicile cu un băț. Și am prins fluturi cu mâna. Și am descoperit șopârle ascunse pe sub pietre. Aveau câte trei dungi albe pe spate și se mișcau iute ca vântul. Mai iute chiar.

Point m-a dus în ținutul iepurilor. Aceștia săpaseră o mulțime de găuri și lăsaseră în urmă o sumedenie de guguloaie micuțe. Sigur făceau mult caca.

Soarele ardea cu putere, așa că ne-am îndreptat spre pârau. Apa lui maronie cânta trecând peste pietrele verzi și blănoase. Point mi-a arătat cum să mă răcoresc tăvălindu-mă în noroi. Asta m-a făcut să râd, dar apoi mi-am amintit de Tati. Ne-am grăbit spre casă, să vedem dacă nu cumva se întorsese. Mami și Tușa Honey ne așteptau în bucătărie. Mami avea ochii roșii, iar Tușa Honey s-a încruntat la mine. M-a zis să nu mai plec niciodată să rătăcesc de una singură. Apoi i-a spus lui Mami că întreg orașul o să creadă că am crescut printre purceluși. A avertizat-o că a sosit timpul să nu mă mai țină pe lângă fusta ei, să mă lase mai liberă.

Treaba e că, de fapt, Mami nu mă ținea lipită de ea.

Mami a trântit ușile cu zgomot, dar suspinele ei erau atât de puternice, încât cocoșul negru de pe acoperișul hambarului se învârtea și se învârtea și se învârtea...

Când primele cășune albe s-au ițit de sub frunzele lor țepoase, Tușa Honey m-a dus la școala din Culleroy. Mirosea a lemn, a hârtie veche, a trandafiri, a praf de cretă, a răsuflare dulceagă și a încălțăminte purtată.

Tușa Honey mi-a făcut cu ochiul înainte să plece. Tocmai când mă gândeam că ar fi o idee bună s-o șterg și eu de-acolo, Domnișoara Ida mi-a spus să mă prezint clasei.

Fetele m-au privit afectate, iar băieții – amenințător. Când le-am spus că mă numesc Twister, au rânit. Mi s-a schimbat imediat culoarea feței.

Domnișoara Ida i-a potolit și mi-a cerut să le vorbesc despre mine. Aș fi vrut să le spun că-mi plăcea la nebunie să pornesc în tot felul de aventuri cu Point și să prind *zâmbăcei* cu Tati și să mă uit cum se prelinge untul de pe clătitele fierbinți pe care le făceam cu Mami. Vai, ce-mi mai plăceau chestiile astea! Dar m-am uitat la mutrele celor din fața mea și am mormăit în schimb că-mi plăcea pescuitul. Și *bombocranț*. Toți adorau bombocranț. Chiar și fetele fandosite și băieții arțăgoși.

Domnișoara Ida a arătat spre o fată cu o fundă roșie în păr:

— E un loc liber lângă Cherry Bonnowell.

— Nu e locul ei. E al Lulei, a mormăit Cherry.

Domnișoara Ida i-a replicat cu reproș:

— Știi foarte bine că Lula e acum într-un loc mult mai bun. Dumnezeu s-o odihnească!

— Mi-aș fi dorit să mă aflu eu într-un loc mai bun, a spus un băiat care stătea tolănit în bancă.

— Stai cum se cuvine, Clem Hussable! Ce ți-am spus eu ție despre vorbitul neîntrebat? Ai teme suplimentare pentru tot restul săptămânii.

M-am holbat la locul gol.

— Haide, Twister, așază-te, a spus Domnișoara Ida.

Cherry s-a uitat la mine de parcă aș fi avut vreo boală contagioasă și și-a mutat scaunul mai departe.

— Unde a plecat Lula? am șoptit eu.

— Unde-ai trăit până acum? Încuiată într-un hambar sau ceva de genul ăsta? A plecat la ceruri, zărghito. A fost un incendiu în Codrul Urlător, în care au murit ea și mama ei.

Am rămas cu gura căscată.

— Twister, a spus Domnișoara Ida, în clasă nu vorbim neîntrebați.

Am înghițit în sec. Stăteam pe locul unei fete moarte. Cum de nu știusem nimic despre incendiu? Mami și Tușa Honey nu scosese un cuvânt despre asta. Mă gândesc că n-am mai fost în pădure de ceva vreme. Nu de când a plecat Tati.

Când a început să vorbească Domnișoara Ida, am încetat să mă mai întreb dacă nu cumva fetița moartă avea să mă bântuie pentru că-i luasem locul. Am uitat chiar și să urmăresc norii care alunecau pe cer. Domnișoara Ida ne povestea despre tot felul de oameni, din toată lumea. Erau oameni de porțelan și fetițe cu capul în jos care se uitau la stele și băieți care dormeau în case făcute din gheață.

Domnișoara Ida avea pe catedră un glob pământesc. Mi-a amintit de o acadea colorată – cu galben, roz, albastru, verde și violet. Nu o gustasem încă, dar puteam pune pariu că marea avea gust de afine. Până atunci nu-mi

dădusem seama cât de uriaș era globul. Cu siguranță că acum îmi va fi mult mai greu să-l găesc pe Tati. Cu cât aveam să-l aduc acasă mai curând, cu atât mai repede avea să se facă bine Mami.

Domnișoara Ida ne povestea zi de zi despre tot felul de lucruri interesante. Eram atât de uimită, încât trebuia să-mi închidă gura cu mâna.

Povesteam oricui avea chef să mă asculte ceea ce învățasem. I-am șoptit lui Point că în Africa trăiesc pisici atât de mari, încât l-ar fi vânat ele *pe el*. A lovit cu coada în țărână. Munții portocalii care scui-pau foc au minunat-o într-atât pe Tușa Honey, încât a ars pâinea pusă la prăjit. Am adunat laolaltă broaștele verzi și le-am explicat că fuseseră înainte niște mormoloc. Nu s-au arătat prea încântate de asta. Le-a cam stat în gât ideea. Mami s-a ridicat în pat când m-a auzit că încep să număr ciorile de pe acoperișul hambarului. Nu i-am povestit însă nimic bețivului lungit în șanțul de la marginea drumului. Cherry Bonnell mi-a spus că era Turrety Knocks, tatăl fetei moarte. Lui nu i-ar fi pasat că puteai găsi un vas de aur la capătul curcubeului. Își dorea doar ca fiica și soția lui să-i fie din nou alături. M-am lăsat pe vine și mi-am pescuit sandviciul din rucsac. I l-am pus alături. Știam cum e să-ți fie dor de o persoană iubită. Diferența, însă, era că eu încă trag speranță să-l revăd pe Tati.

Clem Hussable nu dă doi bani pe mine. Mi-a zis că am creierul cât o firimitură. Clem stătea în spatele clasei. Avea părul murdar, era plin de zgaibe și avea șosetele căzute. Îi curgea mai mereu ceva scârbos din nas. Și din gură.

— Unde e taică-tu? m-a întrebat.

— Nu e treaba ta, i-am răspuns eu.

— A fugit pentru că n-a mai suportat să te vadă în fața ochilor. Nimeni nu te suportă. N-ai niciun prieten, a spus Clem.

— Spui o grămadă de rahaturi, m-am răstit la el, deși mi se cam pusese un ghem în stomac. Bănuiesc că

singurul meu prieten adevărat era Point. Spre deosebire de colegile de clasă, el se bucura întotdeauna să mă vadă.

— Pentru știința ta, am continuat, Tati este la celălalt capăt al lumii, la vânătoare de comori.

Asta i-a închis gura lui Clem. Dar mă urmărea cu privirea lui de păianjen maroniu. Ochii îi erau înfundați în orbite, de parcă cineva i-ar fi îndesat cu forța în tigvă. Poate că așa a și fost. Tatăl lui Clem, Hack Hussable, avea două case: una în Culleroy și alta în închisoarea Gravelswitch.

Clem a fost șmecher și s-a înhăit cu prostănacii prostănacilor. Țștia credeau că era haios foc. Dacă cineva plângea în recreație, puteai să bagi mâna-n foc că era de vină Clem. Trasul de păr, palmele peste ceafă, mâinile sucite, pumnii în stomac, înțepatul cu bățul și furatul banilor. Le-a făcut pe toate. Și nu-ți folosea la nimic să-l spui Domnișoarei Ida. Parker Harp a făcut asta și uite ce-a pățit. Are piciorul rupt în două locuri. Le-a spus tuturor că a s-a împiedicat când traversa Râul Furios, dar Dunk Torn a zis că-l văzuse pe Clem cum l-a împins pe Parker jos dintr-un copac.

Domnișoara Ida avea o riglă cu care obișnuia să te plesnească peste mâini dacă nu erai atent sau nu înțelegeai ceva ce-ți explicase deja. Aveam întotdeauna o mână roșie. Când Domnișoara Ida vorbea despre adunări sau

despre ortografie, mintea mea o lua pe arătură și începeam să mă întreb pe unde o fi Tati. Eram atentă doar când ne citea câte o poveste sau ne lăsa să facem diferite lucruri în clasă.

Am luat un premiu pentru că am construit o bărcuță care nu s-a răsturnat în găleata cu apă. Am făcut-o din două cutii de conservă ruginite, sârmă, hârtie și un bețișor. Domnișoara Ida a spus că era o remarcabilă reușită inginerească.

Nu mai câștigasem niciodată vreun premiu. Colegii au aplaudat când Domnișoara Ida mi-a dat un zmeu galben, dar numai pentru că li s-a spus să facă asta. Cherry s-a strâmbat la mine. Am încetat să zâmbesc și am examinat zmeul. Avea o coadă lungă, din panglici de diferite culori. Point o să zburde de fericire când o să-l vadă zburând. Când m-am întors la locul meu, cineva îmi pusese o piuneză pe scaun. Am dat-o deoparte și m-am uitat la Cherry. Ea m-a privit printre gene. Dacă privirile ar putea ucide, aș fi moartă deja.

După școală, m-au luat prin surprindere. Clem și băieții și-au ținut respirația, pitiți în spatele pietrelor cenușii din curtea bisericii. Când mi-au sărit în față, m-au speriat de moarte.

Clem mi-a călcat în picioare barca. Ceilalți mi-au schimbat învinețit pielea cu bețele.